

staaende kirkelige Lovgivning, som kunde hindre Kvinders Adgang til kirkelige Embeder. Men, siger saa det ærede Medlem, der er noget helt andet, man maa være klar paa, og det er, at vor Kirke er bundet aldeles principielt til Skriften som Lov og Norm, og jeg tvivler ikke paa, at hvis dette bliver gennemført, vil man i en Række kirkelige Kredse komme i den allerstørste Bevægelse ud fra den Forstaaelse, som der fra gammel Tid er i Kirken af et bestemt Skriftsted — at Kvinden skal tie i Kirken. Det ærede Medlem mener altsaa, at dette næsten to Tusind Aar gamle Skriftsted skulde udelukke Kvinderne fra en virkelig Ligestilling med Mænd, indtil der overhovedet ingen var tilbage, der tillagde dette Skriftsprog nogen Betydning. Denne Betragtning er saa meget mærkeligere, som der jo hersker stor Uenighed om, hvorledes dette Skriftsprog skal forstaaes. Det udlægges hyppigt saaledes, at Kvinder skal tie i Forsamlinger; jeg mindes fra den Tid, da jeg agiterede for Kvindernes Valgret; at blandt de mange Indvendinger, jeg mødte fra konservativ Side, var en af de almindeligste den, at det var udelukket, at Kvinder kunde deltage i Politik, for Paulus havde forbudt dem at tale i Forsamlinger. Den Gang holdt man absolut paa, at det ikke blot var i Kirken, nej, det var Folkeforsamlinger i Almindelighed, og dermed var det altsaa udelukket, at Kvinder kunde blive Medlemmer af Rigsdagen. For øvrigt er det overmaade interessant at se, hvor overordentlig uenig man er indenfor Kredsen af de Repræsentanter for Kirken, som staar i Forgrunden.

Foruden den store Uoverensstemmelse, som hersker mellem Biskoppernes Udtalelser, er der ogsaa Uoverensstemmelse mellem vore kendte Hovedstadspræster. Saaledes skriver Provst Fenger — jeg skal tillade mig at citere det med den højtærede Formands Tilladelse: „Forslaget har vakt den største Overraskelse, ja, Forfærdelse; det forekommer de fleste at være en Forargelse, om vi indenfor vor Folkekirke, saa længe den vil bevare Navnet af at være en kristen Kirke, der holder fast ved vor Frelseres Fremgangsmaade og Apostlenes Udtalelser og Anordninger, turde indlade os paa sligt. Vor

Frelser valgte ikke Kvinder til at være sine Apostle og Disciple — men Mænd“. Men dette Hovedargument falder fuldstændig for Pastor Edvard Geismars Udtalelser. Han siger saaledes: „Paulus forbyder Kvinderne at tale i Menighedsforsamlinger, ligesom han forbyder dem at tage Hatten af. Begge Forbud blev aabenbart givet ud fra en Følelse af, at disse Handlemaader var usømmelige; Kvinder, der gjorde saadanne Ting, gav Indtryk af at tage sig Friheder i slet Betydning og at være Kvinder, overfor hvem man kunde tage sig Friheder; en saadan Opførsel bragte med sig et Anstrøg af det pikante, noget i Retning af Usædelighed. Man kan ikke anvende disse Forbud til alle Tider; derimod kan man til enhver Tid anvende det Princip, Paulus lægger til Grund, at kristne Kvinder skal tage sig i Agt for at handle paa saadanne Maader, der i Folks Omdømme vækker Mistanke i sædelig Henseende. Hvilke Handlinger der er af den Beskaffenhed, er forskelligt efter Tid og Sted. Men at Kvinders Tale paa en Prækestol ikke er det, synes mig uimodsigeligt. Med Hensyn til Forstaaelsen af Korintherbrevet maa man ikke glemme det tøjlesløse Indtryk, det har gjort, naar Kvinder taler Tungetale i Munden paa hinanden ved Menighedens Forsamling; saadanne Kvinder kan man vente sig alt af“. Dette er Pastor Geismars Ord, og det turde dog ogsaa være mere end vanskeligt at hævde, at Paulus' Bemærkning om Kvinderne skulde have en saadan Betydning, at den for alle Tider skulde udelukke, at Kirken forsoner sig med Begrebet kvindelige Præster.

Thi hvad er det egentlig, Paulus har sagt? Ja, de Udtalelser, man støtter sig til, fremkommer i et Brev, der handler om at tale fremmede Tungemaal i Forsamlingerne, og det hedder dér efter en Række Advarsler mod forvirret Tale — jeg skal tillade mig at citere med den højtærede Formands Tilladelse: „Thi Gud er ikke Forvirringens, men Fredens Gud. Ligesom i alle de helliges Menigheder tie Eders Kvinder i Forsamlingerne“ — man lægge her Mærke til, at „Forsamlinger“ stilles i Modsætning til „Menigheder“ —, thi det er dem ikke tilladt at tale,